

Q. D. B. V.

DISSERTATIONVM LOGICARVM
DE
PETITIONE EIVS QVOD
IN PRINCPIO
SEV VITII HVIVS NATVRA VARIIS FIGV-
RIS AC MODIS VSV COGNATIS CIRCULO
SCILICET INSTANTIA INDV-
CTIONE ALIISQVE
PRIMA
PETITIONEM LAXIVS ET STRI-
CTIVS DICTAM CVM VTRIVSQVE SIMVL
MODIS EXPONENS.

QVAM
BENEVOLO AMPLISSIMÆ FACVLTATIS
PHILOSOPHICÆ INDVLTV
PRAESEDEO TATRÆCIN
M. IO. IAC. MULLERO
IENENS.
PVBLICO ERVDITORVM EXAMINI
SUBMITTET
GEORG. FRIDER. CRAVSERV
ALTBVRGO MISNIC. *a. LXXXI. 54.*
IN AVDITORIO PHILOSOPHORVM
AD DIEM SEPT. A.C. clc lcc LXXXII.

Literis NISIANIS,
12.50.

Ioll. diss. A
1, 54

V I R O
MAGNIFICO, MAXIME-REVERENDO, AMPLIS-
SIMO ATQVE EXCELLENTISSIMO
DOMINO
JOHANN.CHRISTFRIEDO
SAGITTARIO,
S. S. THEOLOG. DOCTORI CELEBER-
RIMO, DVCATVS SAXO ALTENBVRGICI
SVPERINTENDENTI GENERALI, LONGE
MERITISSIMO, CONCIONATORI AV-
LICO PRIMARIO ET PROTO-SYNE-
DRII ALTENBVRGENSIS ADSES-
SORI GRAVISSIMO

Suo
DOMINO, PATRONO AC PROMOTORI ~~ALTE~~ OMNI OB-
SERVANTIA ET VENERATIONE COLENDO;
SVSPICIENDO,

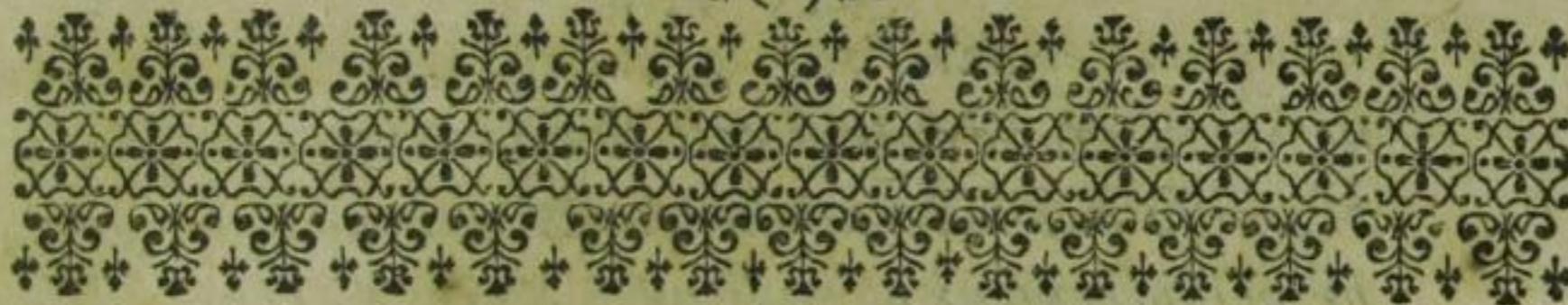
DISSERTATIONEM HANC PHILOSOPHICAM
IN SVI SVORVM VE STVDIORVM
COMMENDATIONEM

EX VETERVM FORMVL A

DAT DICAT DEDICAT

GEORG. FRIEDER. CRAVSERVS.

J. J.

S V M M A R I U M.

I. Causæ ad institutum quæ impulerint? II. universæ tractationis partitio & adumbratio. III. vitii, de quo jam dispicimus, vitiosa & à Philosophi mente aliena adpellatio. IV. ostensa ex ipsius Aristotelis V. ejus interpretum locis pluribus. VI. Aristoteles ἀεισολογίας ac ταῦτολογίας Ramo insimulatus defenditur. VII. adpellatione τὸς ἀρχῆς & τῆς τὸς ἀρχῆς αἰτήσεως in præsenti quid veniat Auctorumque circa eam dividia. VIII. rejecta Burana sententia Philopono subscribimus. IX. allatæ ex Aristotele distinctioni petitionis ejus quod in principio in laxius & strictius dictam statim prioris descriptio subjungitur. X. transitus fit ad explicationem descriptæ petitionis laxius dictæ. XI. πῶς ταῦτα μηδέν quid sit. XII. δύο δεῖξις & δύο δεικνύσια quō hic potissimum significatu veniat. XIII. δύο δεῖξις in præsenti acceptione requisita adducuntur & ad præsens institutum adplicantur. XIV. ad mentem Aristotelis ē tribus petitionis laxius dictæ modis primus exponitur. XV. secundus. XVI. tertius. XVII. ultimum modum quo usque demonstratio ἐπὶ constituit. XVIII. Adductorum modorum cur nullus verè id petat quod in principio XIX. distinctio propositionum in δι' αὐτῇ & δι' ἄλλῳ notas ad intelligendam verè ac propriè ita dictæ petitionis naturam

A

neceſ-

necessaria præmittitur. XX. Propositionum diæutæ notarum nova ex Aristotele divisio exhibetur. XXI. præmissa distinctio adplicatur & qui verè quod in principio petatur ostenditur. XXII. XXIII. XXIV. XXV. Propriè dicta petitio aliquot ex Schegkio allatis requisitis uberius declaratur. XXVI. ejusdem ex hactenus adductis descriptio colligitur. XXVII. XXVIII. Occasione eorum, quæ in definitione ex superioribus non patent, tum quid hic notione probatioris veniat, tum etiam quid statim & non statim petitio sit, evolvitur, annexis XXIX. petitionis statim divisione ac subdivisione. Denique XXX. quæ proximè expedienda indicantur.

§. I.

Tsī multa suppetunt argumenta, quæ artis Logicæ studiosum ad sui contemplationem invitare queant, tamen ut præter cætera hoc, quod præ manibus nunc est, selegerimus, induxit nos rei cùm utilitas tūm difficultas. Ad utilitatem & in aliis disciplinis

a) 2. Prior. Anal. c. 18. 8. Topic. c. 4. 1. de Elench. Soph. 4. 5. magnus se nobis infra deum campus offerat, de eadem heic prolixum esse, nil attinet. De difficultate minimè ob in comment. mnium ii dubitabunt, qui in hanc materiam paullò accud. 18. lib. 2. ratius inquirere conati sunt. Quamvis enim eam ipsam Prior. Anal. doctrinam passim præiverit (a) Philosophus, tamen fatentib. (b) Stapulensi & optimis quibusque Aristotelis Inter-Tataretus in pretibus quædam loca eā obscuritate obsita sunt, ut sæpè comm. ad h. l. Schegkius in vel attentus Lector iisdem penetrandis non sit.

comment. §. II. Itaque cum his se nominibus nobis isthæc annot. in cit. c. mendet materia, visum fuit hic cumprimis nos periclitari, ma-

ri, maximè quoniam multi, quibus frequens hoc in ore
vitium est, vitare tamen circa idem lapsum nequeunt.
Cujus ad naturam èò plenius ac distinctius intelligendam
hàc quidem vice in *Petitionem laxius ac strictius* ita di-
ctam & utriusque simul modos lubet inquirere, de singulis,
in quibus ea committi solet *figuris*, D E O favente, seor-
sim visuri sumus, non omissis ejusdem *usu* ac *cognatis*,
inductione sc., *instantia* ac *circulo* aliisque, quæ petitiones
ejus quod in principio esse evidentur, nec tamen sunt.

§. III. Et ut rem, quod dicitur, ab ovo auspiciemur,
primò omnium de syllogismi hujus *ἀσυλλογίστης* etymo,
& quò vulgò ille veniat nomine, quaque ab Aristotele
ejusque Interpretibus rectius voce notetur, nunc dispi-
cere animus est. Vocatur vulgò *Petitio principii* eamque
usurpantes, quod notum, Logicis solemini ferè errore
sumere ac petere *principium* dicuntur. Sed malè & con-
tra *Philosophi* celebriorumque ejus *Interpretum* mentem,
qui quotiescumque ea de *ἀνάθη* verba faciunt, toties hac
phraseologia utuntur: *ἀλεθαὶ τὸν ἄρχη*, *λαβάνειν τὸν*
ἄλλον ἀρχῆς, petere quod in principio, sumere & acci-
pere quod in aut à principio. Et utut ipsis concesserim,
conclusionem vel questionem sanò sensu posse dici *princi-
pium*, quod veluti cum (c) Sveffano (d) Keckermannus lo c) in i. Post.
quitur, ab ipso, tanquam scopo, medii dispositio oriatur; vel p. 83.
quod, ceu (e) Fonseca ait, initò proponi soleat, ut ad eam d) Syst. Log.
probatio dirigatur; aut quod, ut alii volunt, ab ipsa omnis lib. II. c. 2.
disceptatio ac controversia procedat: in præsenti tamen lib. IIX. c. 13.
hanc ipsam, ut intentioni *Philosophi*, haudquaquam re-p. 218.
spondentem, quin ab eodem penitus recedentem adpel-
lationem meritò repudiamus, quippe qui, ut diximus,
istud vitium ubiq; *αὐτοὺς τὴν ἄρχη*, nuspiā verò *αὐτοὺς τὴς*
ἀρχῆς adpellat.

§.IV. De Aristotele non est quod dubitemus, quidque
 qui non in *Elenchis Sophist.* tantum, sed & in *Resolutoriis*
 ac *Topicis*, in quibus de eodem vitio, et si non eodem modo,
 egit, & alias ubique eam, de qua diximus, loquendi for-
 mulam adhibuit. Etenim II. *ἀναλυτικῶν προτίχων* c XVIII.
edit. Pacianæ, quā semper in posterum utemur, cum abso-
 lutā priore de potentiis syllogisticis parte, etiam de altera
 illi opposita & primum de hac impotentia agere instituis-
 set, ita statim in principio illius cap. infit: *πότερον αρχὴ αἰ-*
τεῖδαι καὶ λαβέσθαι εἴτε μὴ, ως τὸ γένος λαβεῖν, τὸ μὲν διποδε-
κτύναι τὸ προκείμενον. Petere autem ac sumere quod in prin-
 cipio, generaliter loquendo, est non demonstrare propositum.
 Cujus petitionis ita generaliter delineatæ mox varios,
 quibus non demonstratur propositum, modos exhibens,
 subjungit: *τάτων μὴ δένει εἴτε τὸ αἰτεῖδαι πότερον εἰς αρχῆς.* Ho-
 rum quidem (prædictorum sc. modorum) nullus est petitio
 ejus quod in principio, intellige propriè sic dicta. De-
 mun facta propositionum in di' αὐτῶν notas & notas di' ὀλ-
 λῶν divisione, quum in quo vera ac propria vitii istius ra-
 tio consistat καὶ αληθεῖα exposuisset, πότερον ait, αἰτεῖδαι πότερον εἰς αρχῆς. tunc postulatur initio proposita questio. Et ita
 per totum hocce caput. Consimiliter & in *Topicis*
 ac *Elench. Sophist.* VIII. enim Topic. ejusd. edit. ferè sub
 finem expositurus, quot modis καὶ δοξαν petitio ejus
 quod in principio committatur, ita differit: *πότερον δέκαν*
πάσι αἰτεῖται ὁ ἐρωτῶν, καὶ αληθεῖαν μὴ τοῖς ἀναλυτικοῖς εἰρη-
πται, καὶ δοξαν ἔτινα λεκτεῖν. Id autem quod in principio &
 contraria quomodo petat interrogans, secundum veritatem,
 quidem in *Analyticis* expositum est, secundum opinionem,
 vero nunc dicendum erit. Et illicò subjungit: *αἰτεῖδαι τὸ*
Φαίνοντα πότερον αρχὴ πινακῶς. Petere autem id quod in prin-
 cipio.

cipio est quinque videtur modis. Quibus omnibus ac singularis ordine enarratis, quum ad petitionem contrarii, quot modis & ipsa committatur declaraturus, accessisset: οὐχῶς, inquit, καὶ τὰ συντάκτα αὐτῶν τῷ εἰπεῖν αρχῆς. Tot modis autem & contraria, quot id quod initio in questione erat, petuntur. Pariter I. οὐ φεισκάνει λέγοντες c. 4. ferè in medio: οἱ δὲ τὸν δέχηται λαμβάνειν, γίνονται μὴ εἶτως καὶ ποσαρχῶς, οὐδέχεται τῷ εἰπεῖν αρχῆς αὐτοῖς. Quæ verò propter id, quod erat in principio, sumuntur, fiunt quidē sic & tot modis, quod modis contingit quod in principio est petere. Et V. ejusdem libri: οἱ δὲ τὸν δέχηται λαμβάνειν τὸν δέχην καὶ ἀναίπον τὸν πήναν, δηλούσθαι τὸν δέχην. Quæ verò propter id quod sumuntur, quod erat in principio, & non causa ut causa ponitur, manifesta sunt per definitionem. Et paucis interjectis: καὶ πάλιν, ait, μὴ αριθμούσῃς τὸν δέχην, ἐπερ οὐκ εἴχεσθαι τὸν δέχην f) lib. 2. Post. τῶν αὐτῶν τὸν δέχην. Et rursum non connumerato eo quod Analyt. c. IV. erat in principio, quod non habent eæ, quæ sunt propter petitionem ejus quod in principio. Eodem modo & in (f) aliis.

§. V. Nec aliter celebriores ejus interpretes Latini g) in 2. Post. ac Græci cum primis, qui in appellatione istiusmodi vitii An. p. 201, 212. consimili, quæ Philosophus, locutione utentes, ubique il. & in 2. Prior. lud τῶν τὸν δέχην λαμβάνειν vel αὐτῶν aut τὸν δέχην ή εἰπεῖν c. 18. p. 81. αρχῆς λαμβάνειν, αὐτοῖς ή αἴτιον, nullibi verò τῶν τὸν δέχην h) in 1. Prior. λαμβάνειν aut δέχεται λαμβάνειν vel αὐτοῖς denominant: quod c. 1. p. 9. & in Elench. Soph. vel ex infinitis (g) Philoponi, Alexandri Aphrodis., (i) Sim. p. 25, 50. pl. 8. Phys. p. 311. comment. in adponere noluimus, videre primum est. Et quamvis Lat. 8. Phys. p. 311. tinorum aliqui paullò aliter interdum locuti fuerint, non Themist. in 2. pauci tamen eorum seipso quasi corrigentes pro petitio- Post. p. 10. A- ne principii frequenter petitionem ejus quod in principio nonym. in Pa- dixerunt. raphras. in 2. Post. p. 262. §.

§. VI. Cave autem ne hic Philosophum, quod tot ac 282.

ac diversis, ut vidimus, in locis de hoc vitio egerit, ullius
 i.) Schol. Dia- cum Aristotelica doctrinæ ofore ac rofore, (k) Ramo
 lect. lib. IX.c. τελολογίας aut ταύτολογίας arguas, cum, quod his verbis:
 7. non codem modo: (l) proximè designavimus, alia eaque op-
 1) §. 4. pidò diversa ejus sit ratio in Resolutoriis, alia in Topicis,
 alia denique in Elenchis Sophisticis, quæ si attendatur, ut o-
 mnino attendi debet, facile Philosophum ab omni ταύτο-
 λογίας criminе absolvit. In Analyticis enim, quod non
 m) c. 18. lib. 2. semel annotavit (m) Philosophus, hoc vitium non nisi
 Prior. Anal. καὶ ἀληθῶν expositum, & quomodo ab interrogante verè
 subfin. § 8. propriè ac secundum veritatem id quod in principio po-
 Top. c. 4. stuletur, ostensum fuit. (n) In Topicis verò de eodem
 n) Mart. Po- lichius in cur- actum, non tamen καὶ ἀληθῶν, sed καὶ δόξων secundum
 su philosoph. opinionem, eosque duntaxat modos ibi persequitur, qui-
 o) Sveßanus bus, ut ipse ait, τὸ δὲ δέχηται Φαίνοντα, id quod
 comm. in 8. in principio est peti videtur, etsi vel (o) omnibus vel pleris-
 Top. n. 118. § seqq. p. 233, 234 que eorum verè non petatur, quod peti dicitur, sed
 & Alexander re ipsa propositum monstratur. In Elenchis deni-
 Aphrod. com- que Sophisticis de hoc vitio disponitur, quatenus, ut (p)
 ment. in lib. de Albertus Magnus loquitur, pars principalis Sophisticorum
 Elench. So- locorum unumque de scientiæ vel artis illius principiis
 phistic. si is ejus est.
 est Auctor.

p) comm. in 2. §. VII. Unde verò sic dicta sit η Γέ δέχηται
 Prior. p. 166. vel ληψις, quidque in præsenti per τὸ εἰ δέχηται significetur,
 q) comm. in 2. de eo non omnino inter Auctores convenit. (q) Joh.
 Prior. Resol. p. Franciscus Burana Veronensis, ut per τὸ εἰ αἴρηται propositio-
 m. 237. edit. nes sive præmissas intelligit, ita exinde τὸ εἰ δέχηται αἰμή-
 Wechsel. σεως denominationem petit, eò quod propositiones, que
 conclusionum, quod ab illis dependeant, principia dicuntur,
 in se licet obscuras incertas nec nisi per alia cognoscibiles pe-
 titurus tamen quod in principio tanquam concessas certas

ac

as indemonstrabiles accipiat. Sed (r) Philoponus potius ad r) comm. in 2.
questiōnem sive conclusionem respiciens inde, quod ζητά. Prior. Anal.
μήπον ἀπρίncipio disputationis ad demonstrandū propositū,
ας ὁμολογέμενον, tanquam confessum ac jam probatum ad sui
ipsius probationem assūmitur, ac, ut concedatur, postulatur.
Monlorius
Philoponum sequuntur (s) plerique, ē quibus quoque Alu-^{s)} in paraph. ad
lidus Rosādis, & si Burana in Arabum scriptis, (t) Bagolini ^{c.18.lib.2.Pri-}
judiciō, minimē hospiti fidem habemus, etiam (u) Ara-^{or. Analyt.}
bes, qui eō nomine petitionem ejus quod in principio posi-^{Paciū ad h.l.}
tionem quæsti, positionem quæsti primi, repetitionem, peti-^{Zeidlerus lib.}
tionem de quæsto, & id genus aliis nominibus ac titulis ad-^{2. Anal. post. c.}
pellant. ^{6. §.2. p. 454.}
^{t) præfat.in}

§. IIX. Nos, ut ut vel maximē prior opinio ipsi Burana^{Buran.}
melior videatur; tamen posteriori, utpote probabiliōri & u.) Averroës
contextui Aristotelico magis congruæ accedimus. Etsi part.2.2. Pri-
enim id quod in principio petens nunquam petat conclu-^{or.c.21.p.162..}
sionem vel id quod in principio ad disputandum proponi-
tur, quin simul petat præmissas, non tamen statim pro-
priè sic dicta petitio est, quando quis ex se ipso ignotas
propositiones siv. præmissas, ut quidem Burana vult, tan-
quam confessas ac indemonstrabiles, quum tamen tales
non sint, ad quæstionis sive conclusionis probationem ac-
cipit. Sed quemadmodum differunt τὸ μὴ διποδεκτόν
τὸ περὶ μήπον & τὸ στὸν αἴσχη αὐτοῦ, hocque, ut postea di-
cēmus, illō latius & communius est, ita ejusmodi proposi-
tiones qui accipit, equidem non demonstrat adeoque pe-
titionem ejus quod in principio saltim impropriè ac laxi-
us ita dictam, minimē verò veram ac propriam commit-^{x) §.25..}
tit, cum ad hanc, ut (x) infra videbimus, omnino requira-
tur, ut non altera præmissarum solum non quovis modō, y) Schegkii
sed (y) ὅμοιως ignota atque conclusio sit, sed & altera nota ^{comment.}

ac

ac manifesta existat, ut quemadmodum ex hac nota ac vera
 en c. 18. lib. 2. & altera ignota præmissis ομοίως ignota quæstio sive con-
 Prior. Anal. clusio infertur, ita vicissim ex ομοίως ignota conclusione
 p.m. 353. 354. ei que adjuncta manifesta præmissâ, altera similiter igno-
 ed. Morhard. Ant. Scaynus ta præmissa concludi possit: secus enim si fit atque præ-
 paraph. in c. missæ aliter quam diximus comparatæ sunt, & vel utraque
 18.lib.2.Prior. æque vel magis ignota, saltim non demonstratur ali-
 Anal.p.460. quid, minimè verò verè id quod in principio petitur. Vi-
 dit hoc omnino Philosophus, quapropter ut & hoc & il-
 lud requisitum adeoque petitionis strictè sic dictæ natu-
 ram exprimeret, ita (z) scribit: εἰ δὲ τὸ αἴρεχε τῷ γ, ομοίως δὲ ὅπερ τὸ αἴρεχε τῷ β αἰτεῖται
 τῷ β αἴρεχε τῷ α, ἐπωδῆλον, εἰ τὸ τοῦ αἴρχη αἰτεῖται. ἀλλ' ὅπερ
 τοῦ διποδείκνυστο δῆλον. καὶ γὰρ ἔτι δέχη διποδείξεως τὸ ομοίως
 ἄδηλον. εἰ μὴ τοι τὸ β αἰτεῖται τῷ γ ὥτας ἔχει, ὥστε τούτον εἶναι,
 ἡ δῆλον ὅπερ αἰνιστέθεται, ἡ αἴρεχε τὸ διπόδον διπέρω τὸ τοῦ αἴρχη αἰτεῖται. Si igitur quis postulet sibi concedia esse in c,
 cum ignotum sit b esse incitem, item τὸ a in b, nondum, constat,
 an principium postulet, sed manifestum est eum non demon-
 strare. Nam quod æquè est ignotum, principium demon-
 strationis esse nequit. Quod si b et c ita sint inter se affecta,
 ut vel idem sint, vel constet ea reciprocari, aut alterum alteri
 inesse, postulatur quæstio proposita. Hæc Philosophus, qui
 quoque, ut quid per τὸ εὐ αἴρχη præcisè intellectum ve-
 lit, nobis eò clarius constaret, non solum eodem capite
 τὸ εὐ αἴρχη per τὸ αἴρεχειμόν & τὸ εὐ αἴρχη αἰτεῖται per τὸ
 αἴρεχειμόν explicat, sed & (a) alibi in assignando
 Top.c. 4. petitionis τῶν εὐαρτίων & petitionis τὸ εὐ αἴρχη discrimine τὸ
 εὐ αἴρχη τὸ συμπέρασμα vocat, dum ita scribit: Αἰκαρφέρος δὲ τὸ
 πενταπλάκαντα εὐ αἴρχη. ὅπερ τὸ μὴ ἔτι η αἴρεχε τὸ αἴρεχη
 αἴρεχη τὸ συμπέρασμα. αἴρεχε τὸ εὐ αἴρχη βλέποντες τὸ εὐ αἴρχη λέγομεν αἱ-
 τοῖσι

τοῖσι

τεῖδε. τοῦ ἐναντία ἐστὶν τοὺς προτίσσους τῷ ἔχον πᾶς τεινε
πεῖς αὐλόντας. Sumere autem contraria, & petere id quod
initio possum est, hoc differunt, quod hujus quidem sit pec-
catum contra conclusionem. Ad illam enim respicientes
quod in principio est petere dicimus. Contraria autem sunt
in propositionibus, quodammodo ad se invicem habentibus.

§. IX. Hæc quæ hactenus diximus quod magis pate-
ant, ex (b) Aristotele ejusque (c) Interpretibus notamus, b) cit. c. 18. lib.
quod petitio ejus, quod in principio, nunc latè, impropriè &c, c) Burana,
ut Philosophus loquitur, ὡς ἐν γένει; nunc strictè, specialiter Alb. Magni,
& propriè sumatur. Priori modò accepta petitio, quæ Schegkii, A-
lberto Magno etiam petitio quo ad aliquid, sicut altera illa verroës in h.l.
petitio simpliciter talis, Philosopho nihil aliud est, quam
propositi non demonstratio. Vel, ut idem (d) Albertus il- d) comment. in
lud explicat: in genere petere quod in principio est tale ali- 2. Prior. Anal.
quid ad probandum accipere, per quod proposita conclusio p. 165.
non nata est demonstrari syllogisticè vel ostendi.

§. X. Quid verò sit τὸ μὴ διποδεκτούμενον τὸ προγνείμφον
ex modis ab Aristotele allatis videre primum est. Ad quo-
rum & ad ejus, quod in principio petitionis ita generali-
ter delineatæ intellectum necessarium erit, quid sit τὸ προ-
γνείμφον, quid διποδεκτομενον vel διποδεκτης, & quod ea sensu heic
veniat, intelligere: quibus expeditis de opposito τὸ μὴ διπο-
δεκτομενον τὸ προγνείμφον, in quo consistat, postea facile judi-
catu erit.

§. XI. Per τὸ προγνείμφον Philosophus heic (e) idem e) Gerhard.
prorsus ac quod per τὸ ἐν ἀρχῇ οὐ εἰς ἀρχῆς intelligit: Nem- Matthijsius
pe propositum sive quæstionem ab initio ad disputandum annot. in c. 18.
propositam, quam alibi vocat οὐ μηράσμα, h.e. conclu- lib. 2. Prior.
sionem, à qua ipsa quæstio non nisi, ut (f) Philoponus lo- f) in 2. Post.
quitur, λόγῳ sive ratione differt, τὸ προγνείμφον verò sive sub- c. 1.

g) *Toletus in iectōtūm ipsa planē eadem est, cum (g) eadem propositio inc. 1. lib. 1.* & quæstio & conclusio sit, & sub forma dubitandi proposita Post. p. 287. *questio, sub forma verò assertionis illata conclusio dicatur.*

§. XII. Notione διποδείξεως vel διποδείκνυμι, ceu vel ex ultimo quod in principio petendi modo evidens est, hic in descriptione Σ εν αρχῃ αὐτήσεως generaliter ita dictæ Philosophus alios διποδείξεως significatus à præsenti negotio planē alienos ut taceamus, non in sensu quod dicitur laxiori ac improprio pro omni eo, quod habet vim concludendi, utitur, sed proprio ac strictiori, eoq; potissimum, quō non nisi ιδιον μήθε propria affectio vel proprium accidens de subjecto suo per causam proximam ac immediatam ostenditur, quæ demonstratio aliâs perfecta, prima, (h) p. 10. αἰωνῶς. & κυριῶς sic dicta, item διάν, propter quid & i) c. 2. lib. 1. ab soluta audit, & (i) Philosopho, quod notum, οὐλογισμὸς Post. Analyt. Επισημονικὸς syllogismus scientificus definitur.

§. XIII. Sicuti autem adhoc, ut demonstratio sit syllogismus scientiam pariens, requiritur, ut εξ αληθῶν ηγή περτῶν ηγή αμέσων ηγή γερμοτέρων ηγή τετέρων ηγή αὐτίων Σ συμπερισματός, ex premissis veris, primis & immediatis, k) cit. l. § in 1. notioribus & prioribus ac causis conclusionis, h. e., talibus Post. c. 4. constet propositionibus, quæ ut Themistius (k) heic ωρθοφερζει, τὸ μέσον αὐτον μὴ Σ συμπερισματός μέσον αλλὰ ηγή Σ περγυματός, medium continent tanquam causam non modò conclusionis, sed & rei, h. e. quæ non solum causa conclusionis inferenda, quod omni syllogismo commune est, sed etiam, quod demonstrativo proprium, causa essendi majoris sive predicati conclusionis sunt, ut id ipsum & singulas demonstrationis particulas ex Aristotele & Interpretibus ejus explicat (l) Vir Magnificus, Maximè Reverendus & Excellentissimus Dn. Fridem. Bechmannus S. Theologie Doctor

Etor ac Prof. P. Celeberrimus, Praeceptor ac Promotor noster omni pietatis cultu devenerandus, ex quo quoque genuinum dictorum requisitorum sensum, ut eò breviores esse possimus, petere licet; ita defectu talium conditionum modis oppidò multis accidit, ut non demonstretur propositum, & omnino tot, quot modis aliás proposita quæstio verè ac solidè demonstrari solet. Ex quibus tamen, m) c.18.lib.2. *(m) Philosopho tantum tres hēic adducere placuit, quorum Prior. Analyt.*
(1) est, εἰ μὴ ὄλως συλλογίζεται. (2) εἰ δὲ ἀγνωστέρων οὐ ὄμοιως ἀγνώσων. (3) εἰ δέ τὸν ιστέρων τὸ περὶ περονού concluditur. Quos modos singulos nunc ordine breviter tamen declarabimus.

§. XIV. Itaque ex mente Philosophi verè non demonstratur τὸ περὶ περονού, eoque, quō diximus sensu, τὸ ἐν αἰρχῇ αἴτεται (1) quum stylo Philosophi μὴ ὄλως συλλογίζεται, nihil omnino (formaliter) concluditur, sive, ut (n) *Stapulensis* n) in Not. Paraph. ad hēic πρόφεράται, cum non syllogismus sed αὐτοίης. Et in collectilis ratiocinatio fit. Est enim demonstratio syllogismi species, &, ut modò audivimus, συλλογισμὸς Πτισημονικὸς, cuius definitio demonstrationi non minus ac homini aut bruto animalis definitio competit. (o) Ut igitur & ejus o) Matt. Flaccius lib. 5.c. 20. pag. 396. Et lib. 6.c. 18. p. 559. tanquam syllogismi legitima ac necessaria quā formā consecutio sit, certus terminorum ac propositionum numerus simulque debita utrinque dispositio exigitur, ex Logic. Generis quibus unicè, quæ in syllogismo est, consequentiæ penitus oper. Log. in det ac aestimatur necessitas. Quando ergò propositum Organon. Aristot. demonstraturus ejusmodi syllogismo utitur, cuius vel in terminis horumque numero vitium est, & pluribus aut etiam paucioribus tribus constat terminis; vel qui in propositionibus non rectè informatis deficit, & ex talibus tantisque, quales quantæque non sunt nec esse debent, propositionibus sive præmissis est, v. g. ex

puris negativis aut puris particularibus in omni, vel saltim in prima ac tertia figuris ex minore negante, vel in prima ac secunda ex majore particulari, vel in secunda ex puris affirmatibus, vel in tertia universaliter concludit, vel simili modo in regulas & formam syllogismi delinquit, is hoc ipsum non syllogismum, sed αναλογιαν ac plane inutilem collectionem efficit adeoque nihil omnino demonstrat.

§.XV.(2) Non demonstratur τὸ ἀγνέα μέρον, εἰ δὶ ἀγνω-

p.) Arist. cit. l. *σοτίρων οὐδὲν ἵμοιῶς ἀγνώσων, quum (p) ex ignotioribus aut aequi-*
gnotis conclusio infertur & præmissæ perinde ignotæ atque

q.) Zeidler. c. *conclusio sunt. Patet hoc ex Διοδεῖξεως natura, quæ est (q)*

4. th. 6. p. 60. *lib. i. Analyt. λόγῳ διδασκαλινῆς. Sicuti autem omnis didascalia, quod*

Poster. *(r) Aristoteles inductione probat χρηματαρχίας γνώσεως*

r.) lib. i. Post. c. *ex antecedente cognitione est, ita & demonstrationem ex*

i. in principio. *quibusdam præcognitis adeoque ex iis, quæ conclusione,*

Philoponus in ut (s) Toletus loquitur, *non solum quantum ad quid, sed et-*

b. l. *iam quantum ad quia priores ac notiores sunt, constare ne-*

s.) comment. in *cessum est, cum sine talium præcognitione impossibile sit*

i. Post. c. 2. p. *ut quis unquam solidam, cuius adipiscendæ desiderio te-*

299. *netur, assequatur scientiam. Qui igitur εὐ νοήσεις δειληρίis e-*

jusmodi ad propositi probationem utitur præmissis, qua-

t.) Themistitus *rum nec ὁπλα (t) εἰσὶ, quod sint sive vera & sint, nec τὰ οντοτ-*

in 1. Post. c. 4. v. 8. *ται, quid termini, ex quibus constant, significant (uterque,*

p. 2. *enim, ut dictum, præcognitionis modus ad principia Διο-*

δεῖξεως exigitur) satis hactenus cognovit, is concludendo

ex talibus non demonstrat, sed Philosopho τὸ εὐ ἀρχὴν αἴτειται.

u.) Fac. Scheg- (u) Eadem est ratio ὁμοιῶς ἀγνώσων, quas itidem ut conclu-

kius comm. in sione, quæ non ex se ipsa, sed alterius & prioris & notio-

6. 18. 2. Prior. *ris adminiculo noscitur, nec priores nec notiores sunt, ita*

p. 350, 352. *ad ostendendam eam oppidò ineptas judicamus, atque*

hinc eas ad demonstrandum qui accipit non conclusio-

nem

nem ex potestate notam actu notam, nec notiorem ac certiorem efficit, sed propter præmissas obscuras & ipsam itidem, ut antea, obscuram ac dubiam relinquit siveque nihil omnino demonstrat.

§. XVI. Denique non-demonstratur τὸ ἐν αρχῇ sive ab initio proposita quæstio, sed denuò hoc sensu postulari dicitur, si Διὸς τὸ οὐσίων τὸ περιπτέρον prius per posterius (tangquam prius) hoc est causa per effectum vel signum ostenditur. Cujusmodi demonstrationum usus in scientiis & artibus haud infrequens est. Cæterum (x) sicuti effectu- x) Matth. Fla
um, à quibus ducuntur hujusmodi demonstrationes, alii cius Apodict.
cum sua causa convertibiles sunt, ut mutuò se ponant & lib. 4. c. 4. p.
tollant, alii minimè, ita demonstrationum ab effectu quæ 770.
petuntur aliæ pro medio sumunt ejusmodi effectus, quæ causæ suæ adæquati cumque ipsa reciprocabiles sunt, aliæ tales, qui quidem causâ suâ notiores, eâ tamen multò angustiores nec cum ipsa convertibiles sunt. Vtriusque generis demonstrationes huc pertinent: & quanquam prior præstet posteriori, tūm quod majore ejus propositio immediata & ἀναδεικνύεται & ad faciendum regressum idonea est, tūm quod præter cæteras, quæ nō contradunt, demonstrationes ad scientias utilis est, utraque tamen æquè à posteriori sive ab effectu petita est, & demonstrationis τοῦ species.

§. XVII. Ne verò in universum priora per posteriora probandi modus improbetur & planè pro vitioso eoque, qui id quod in principio petat, habeatur, sciendum, quod tum demum Aristotelis vitiosus audiat, quum scilicet demonstraturus, velis, eō qui utitur, ipsum pro demonstratione διὸν prima ac κυρεῖως sic dicta venditat & posterioribus ut prioribus prius demonstrare intendit. Extra

^{¶ d. comment.} hunc casum, quatenus demonstratio \mathcal{G} in est & manet, nec ordinis sui cancellos transilit, bene se habet, nec in vicio est. Audiamus ea de re (y) Jacob. Schegkium: Si quis opinatur probationem priorum per posteriora dicit esse demonstrationem redditu ad prius per posteriora, id est, per effectum ad causam, & rursus à causa ad posterius seu ad effectum, is quod in principio propositum est non probare, sed postulare dicendus est. Hac ille, qui etiam exemplō ex Galeno allato, quæ dixit, ulterius illic illustrat.

^{Z) cit. L} §. XVIII. Ceterum ex (z) Aristotele hactenus adductorum modorum, ut ipse fatetur, nullō quod in principio est verè ac propriè postulari dicitur. Non primò: quia communem ac generalem duntaxat vitiū hujus rationem insinuans, propriam ac specialem nullatenus exprimit, cum omnibus argumentandi vitiis in forma peccantibus hoc accidat, ut $\alpha\sigma\pi\lambda\omega\gamma\eta\sigma\alpha\sigma$ vitiō laborent nihilque formaliter concludant, hic verò non nisi propria. \mathcal{E} èr $\alpha\epsilon\chi\eta\alpha'\pi\sigma\omega\sigma$ ratio ejusque à reliquis, quibus id commune est, vitiis specifica differentia investiganda veniat. Nec secundò. Etsi enim, quod non negamus, hic modus omnium proprius ad propriam hujus vitiī rationem ac naturam accedit, eoqué itidem ac petitione strictè sic dictā ignotum ex ignoto probetur, non tamen in hac generali omnibusque in materia peccantibus vitiis communi ratione petitionis verè sic dictæ natura consistit, ita ut ad consummandam eam nullō amplius opus sit, sed ulterius exigatur, ut ignotum, quod probatur, non ex alio aut aliis ignotis, sed ex seipso ignoto & alterā præmissarum manifesta ac nota existente demonstretur. Denique nec tertiā verè quod in principio est petitur. Sive enim prius per posterius cum probas pro demonstratione saltim \mathcal{G} in habeas

beas (etsi hoc sensu huic non spectet nec tertium hunc demonstrandi modum constituat) sive ἐπίθετη & primaria, pro qua, ut in vito sit, omnino haberi debet, tamen neutrō modō verē quod in principio est postulatur, cùm illō non ignotum ex se ipso & οὐσίως ignoto, ut petitione strictè sic dicta, sed causa, quæ nobis ignota, per nobis notum effectum ostenditur; hoc verò, ut itidem causa per effectum, prius per posterius probetur, non tamen ut effectum ac posterius, sed ut causam ac prius demonstratur.

§. XIX. Ut igitur tandem propriam ac specialem præsentis vitii naturam plenius ac distinctius percipere valeamus, ex Aristotele prænotamus, quod propositionum aliæ sint διὰ αὐτῆς perse, aliæ διὰ ἄλλων per alia cognoscibiles ac demonstrabiles. Quicquid enim cognoscitur, id tale naturā existit, ut aut seipsō, aut alterius ut prioris & notioris adminiculō cognoscatur. Illuc pertinent propositiones Aristoteli ἀρχαὶ sive principia dicta, utpote quæ non nisi διὰ εἰωνῶν ex seip̄is notae sunt, omnique quod careant medio, per quod tanquam per causam demonstrari possunt, ἀμεσοί, h.e. immediatae ac indemonstrabiles audiunt; hoc non nisi illæ τεγμάται, quæ, ut Philosophus loquitur, τῶν ἀρχαὶ sub principiis sunt, &, ut noscantur, illis tanquam seip̄is prioribus & notioribus opus habent, vulgoque συντεχνίαι audient.

§. XX. Prioris generis propositiones, ut ex (a) a) lib. I. Post. c. Analyticis constat, fermè duæ sunt: ἀξιώματα & ἡσεῖς, dignitates, sive proloquia aut prefata, ut vocant, & positiones sive theses. Illa sunt propositiones immediate ac indemonstrabiles, verissime tamen ac certissime, quas neceſſe est jam ante cognitas esse ei, qui scientiam aliquam discere vult, antequam ad Doctorem vel Praeceptorem suum

siuum accedit, vel simpliciter: cujusmodi sunt universaliſſima illa omnibusque scientiis communia principia; Impossibile est idem (secundum idem, ad idem, eodem modō, eodemque tempore) esse & non esse. Quodlibet est vel non est. Nihil est causa sui ipsius. Non datur progressus in infinitum, & id genus alia cujusque scientiæ conclusionibus & demonstrationibus inservientia axiomata: vel incerta aliqua scientia, veluti in *Physicis*: Ex nihilo nihil fit. In *Præticis*: Cujus gratia extuntur reliqua, illud ipsum est præstantius reliquis. In *Analyticis*: Quicquid universaliter affirmatur de subjecto, id affirmatur de omnibus sub subjecto contentis, &c. Hæ verò nempe *gītēis* itidem sunt *propositiones immediatae ac indemonstrabiles*: quas tamen, ut Aristoteles loquitur, *μὴ λαύσαντες ἔχειν τὸν μαθησόμενόν τοῦ discentem nosse necessum non est*, antequam ad scientiam accedit, sed potest eam à preceptorē accipere, qui ideo initio doctrinæ eas ponit & discentem iis ut assentiatur omnino vult: Sunt.

b) *Philoponus* que vel *ἐρωτισμοὶ* vel *ἰεροῖς* definitiones vel suppositiones, in *i. Post. p. 21.* hæque aut *ἀπλάσταles* aut *τοὺς ἀκαίνους μέρους & καθ' αὐτὸν* Themist. ibid. *πονητοὺς*: quarum illæ aliæ nomine generis suppositiones, hæ p. 1. *Sveſſanus* nomine speciei *ἀπήματα* vel postulata dicuntur. De comment. in c. 2. § 8. 1. Po quibus quid sint, & quomodo tūm inter se, tūm à definitionibus itemque axiomatibus differant, consuli potest di ster. p. 26, 82, 83. Tulet. in versis in locis Aristoteles & (b) celebriores ejus Interpret. lib. 1. Post. tes, cum primis verò Plurimum Reverendus, Amplissimus p. 302, 303. & Excellentissimus Dn. Valent. Velthemiūs S. Theologiæ ejusd. lib. c. 8. Licentiatus, Logices ac Primæ Philos. Prof. Publ. cele p. 340, 341. berrimus, Preceptor atque Patronus meus mibi jugi ob Scaynus in 1. servantiā demerendus, qui in Colleg. Log. MS. & in Poster. p. 522, 523. Metaphysica Axiomatica, quæ sub prelo nunc sudat, hæc

omnia

omnia perspicuè & accuratè ad ductum Philosophi nostri expressit.

§. XXI. Itaque ex hac præmissa propositionum in dī' autē & dī' ἀλλων notas distinctione nunc facile judicatu erit, quæ sit ejus quod in principio vera & propriè dicta Petatio. Sc. cum principia demonstrationum, ut diximus, à solo intellectu ex se ipsis sine aliquo medio percipiuntur, ea verò, quæ sub principiis sunt, h. e. conclusiones non nisi ex principiis cognoscuntur, nihilque simpliciter seipsò simul notius & ignotius esse potest, ideo (c) quando quis- c) Burana in piam τὸ μὴ δὶ' αὐτῆ γνωστὸν δὶ' ἐαυτῆ Πτιχερῆ δεκτωμά, quod c. 18. 2. Prior. scipso ignotum est non per aliud notius, sed per illud p. 238. Scheg- ipsum, quod demonstrandum erat, demonstrare conatur, kius ibid. in id est, si ipsum ignotum seipso tanquam manifestō & per annot. p. 607. se notō, quod tamen per se notum non est, & ut principiis 608. & in com- ipsò notioribus notius fiat, indiget, demonstrare intendit, Averroës 2. tunc (d) Philosopho id quod in principio petit. Verba Prior. part. 2. ejus ea de re in universum sunt hæc: εἶπει τὰ μὲν δὶ' αὐτῆς πέ- c. 21. p. 162. Φυκε γνωρίζειν, τὰ δὲ δὶ' ἀλλων (αἱ μὲν γὰρ δέχαι δὶ' ἐαυτῆς, τὰ d) lib. 2. Prior. δὲ τὸ μὲν δέχαις δὶ' ἀλλων) εἰπει τὸ μὴ δὶ' αὐτῆς γνωστὸν δὶ' ἐαυτῆς c. 18. τὸς Πτιχερῆ δεκτωμά, τέτε αὐτοῖς τὸ εὖ αρχῆς. Quoniam alia per se cognosci nata sunt, alia per alia, (principia namque per se ipsa, quæ verò sub principiis, per alia nota sunt) hinc cum quis id, quod per se notum non est, per seipsum demonstrare conatur, tunc petit id quod in principio. Quæ ipsa circa finem hujus capituli quasi repetens: τὸ γὰρ, ait, εὖ αρ- χῆς τὶ διώσαται, τοφέπερον εἴρηται ήμιν, ὅπι τὸ δὶ' ἐαυτῆς δεκτωμά τὸ μὴ δὶ' αὐτῆς δῆλον &c. Postulare quod in principio est quam vim habeat, antea nobis dictum est, nempe quod sit per sei- psum demonstrare, quod tamen per seipsum manifestum non est.

e) cit.l.

§. XXII. Cæterum ut hæc, quæ ex Philosopho hactenus adduximus, magis plana ac perspicua reddantur, ex (e) Schegkio aliquot verè ac propriè sic dictæ petitionis ejus quod in principio *conditiones ac requisita* annotabimus. Quorum I. ut non demonstretur propositum. In quo convenit cum petitione ejus quod in principio laxius ac impropriè sic dicta, quam, ut supra vidimus, Philosophus delineavit per non demonstrationem propositi: cum non magis demonstret ignotum ex seipso ignoto qui deducit, quam qui ignotum ex alio ignoto aut etiam ignotiori demonstrare intendit. Ut ergò notum nihil seipso noto ostenditur, ita nec ignotum seipso ignoto demonstratur.

§. XXIII. II. Requirit Schegkius, ut altera præmissarum (loquimur enim in præsenti de Petitione ejus quod in principio syllogistica & Analytica, Dalecticæ enim & Sophisticæ, de quibus Arist. in Topic. ac Elenchis Sophist. egit, alia est ratio) ὅμοιως ἀγνῶς & perinde ignota atque conclusio sit. Si enim non servatur idem notioris ac ignotioris genus, & alterum naturâ notius, nobis tamen ignotius sit, alterum naturâ ignotius, nobis verò notius, hōcque illud & vicissim illō hoc reciprocatione demonstrationis & & διόπειται demonstretur & probationibus inter se permittentur, tunc non quod in principio est postulatur, sed verè propositum demonstratur, eujusmodi demonstrationum reciprocarum exempla passim obvia sunt. ὅμοιως igitur, ut dictum, ἀγνῶσαι sint oportet Quod & Quo monstratur quidpiam.

§. XXIV. III. Requirit etiam Schegkius, ut una præmissarum cum conclusione ὅμοιως ignota altera præmissarum, sive illa sit major sive minor, manifesta ac nota sit & prædicatum illius propositionis cum subjecto vel plane idem aut reci-

reciprocum vel saltem illius consecutarium sit. Hoc enim nisi fiat & utraque præmissarum ignota existat, etsi tum ὅπ, ut (f) Philosophus loquitur, οὐ διποδεῖκυστ, quod non, f) c. 18. 2. Pri-demonstret, perspicuum sit & manifestum, cum eodem τὸ or. ὥμοιως ἀδηλον δέχη διποδεῖξεως quod æquè obscurum principium demonstrationis esse nequeat, nondum tamen liquet, (g) εἰ aut ἐν πία τεγμάσ τὸ δέχη αἱ πίται, an aut utra præcisè in propositione id, quod in principio petatur, nisi g) Philoponus altera præmissarum manifesta, & ex talibus constituta sit in 2. Prior. p. terminis, qui vel ταῦτα idem significant aut per ἀντιστορίαν 81. & Philo-soph. cit. l. reciprocí sunt aut saltem ita comparati, ut unum alteri in-esse seu unum alterius consecutarium esse cognitum sit: cum oppidò distinctissima sint τὸ μη διποδεικνύσαι & τὰ ἐπ-χῆ αἱ πίται, etsi neglectò hōc discrimine sæpè à multis quæ-vis ἐδῆλα per ὥμοιως ἀδηλον obscuri per æquè obscurum probatio, quæ non nisi non-demonstratio est, turpi ad modum confusione ejus quod in principio petitionis no-mine censeatur.

§. XXV. IV. Denique & hoc requisitum adducit Schegkius: Nempe ut in petitione ejus quod in principio illud Quo monstratur possit monstrari ὅπ τὴν vicissim conversis syllogismi propositionibus, h.e. ut altera præmissarum ὥμοιως ignota, ex qua & propositione per se manifesta antea ignota conclusio deducebatur, vicissim conversis syllogismi propositionibus & ad notam adjunctò ignotò conclusò inferri possit. Fluit hoc requisitum quodammodo ex proximè præcedente. Cum enim, ut dictum, alterutra præmissarum ex terminis ταῦτα significantibus vel convertibilibus &c. constet, cuius respectu ambo & Quod & Quo monstrantur, tan-quam ὥμοιως ἄγνωσται, quodammodo γνωστα existunt, ideo quemadmodum ex hac ipsa manifesta præmissa & altera ignota itidem ignota conclusio infertur, ita reciprocā

probatione ejusdem præmissæ virtute eidemque obscurò adjunctò conclusò altera similiter ignota præmissa ostendi possit, et si utrobique, si communem utrisque notam præmissam excipias, nihil aliud nisi ignotum per æquè ignotum vitiosè probetur. Sed de hoc ut & prioribus requisitis, quæ (b) Aristoteles ferè totidem verbis expressit, infra uberior dicendi locus erit.

(hl. cit.)

§. XXVI Ex his nunc facilè patet, quid sit Petilio ejus quod in principio strictè sic dicta ē Analytica. Nimirū non malè, salvō tamen cujusq; meliori judiciō, ita describi posse videtur: *Quod sit vitiosa aliqua probatio, quā vel directè vel aliis quibusdam interjectis proposita questio sive conclusio ex altera præmissarum ὁμοίως ἀγνώστῳ altera convertibili ac manifesta ita infertur, ut ex eadem cum communī utrisque nota præmissa conversis syllogismi propositionibus vicissim altera æquè ignota inferri possit.*

§. XXVII. Dixi (i.) vitiosam probationem. Quibus præsentis viii generalem aliisque argumentandi vitiis communem conceptum expressimus, cum petitio ejus (i) in annot. quod in principio, ut (i) Schegkius loquitur, vitium syllo- ad c. 18. lib. 2. gismi sit, instar quoddam δεικνύεις habens, quamvis δεικνύεις non sit. Ubi tamen notione probationis, quemadmodum & διπλεῖται, quam adhibuit Philosophus, non in rigore utimur pro probatione, quæ ex primis, immediatis, notioribus & prioribus & causis conclusionis procedit & soli demonstrationi propria est ac alias apodictica audit, sed in laxiori significatu ac generali, ut quamvis etiam minus accuratam ac solidam probationem denotat: cui etiam significandæ non sine causa Philosophus notione διπλεῖται.

δειχνεις aut διπλακυωμα non absolute, sed cum apposito unus, dicens: Πιχαιρη δικυωμα, quasi petere id quod in principio non sit verè probare, sed saltim probandi conatus.

§. XXIX. Dictum (2) Quā vel directe, vel aliis quibusdam interjectis proposita &c. Duobus namque modis juxta (k) Philosophum fit, ut ipsa quæstio sive conclusio petatur. Vel ἀγορ, cum res ipsa, ut Alulidus Rosadis loquitur, sumitur in ostensione sui ipsius: aut, ut clarius dicam, cum statim proposita quæstio vel illud ipsum, quod ab initio ad probandum propositum, tanquam concessum in alterius propositionis locum accipitur ac per se ipsum uno ac simplici syllogismo monstratur; Vel μεταβασις επ' αλλα, αλλα τη φυκιτων δι ομειων δεικνυομενη, cum non statim illud idem, quod τοις αρχης quærebatur ad sui ipsius probationem assumimus, sed transeuntes in alias propositiones per has ipsas¹⁾ in 2. Post pluribus inter se cohærentibus syllogismis propositum probare intendimus, que tamen, ut (l) Burrana loquitur, potius naturalem habent aptitudinem, ut demonstrentur per illud,^{m)} Tataretus comment. in quām ē converso per eas illud: Ut si quis duas vel plures^{c. 18. lib. 2. Prior.} pri- lineas esse parallelas probet ex eo, quod non concurrant: or. p. 61. Alb. non concurrere autem probet, quod ubique æquidistent: Magnus ibid. æquidistare verò quod sint parallelæ, is id quod in princi-^{p. 165. § 8. To-}
pic. c. 9. p. 282.
peteret.

§. XXIX. Prior petitio, quæ Latinis Interpp. dicitur Peti-
tio Statim, ut posterior Petitio Non-Statim, τηλαχως accidit.
(1) manifestissime: si quis (m) idē το nomine το re ad sui ipsius pic. n. 118. p. probationē accipit, adeò ut Quod το Quo monstrantur ne qui-^{233.}
dē ratione differant: Quas argumentationes Græci τὰς διφοράςⁿ⁾ in 1. Prior.
εγεν, (n) Philoponus τὰς διφοράς συλλογισμοὺς idem repe-^{c. 1. p. 6.}
tentes eandemque, ut ipse ibidem se explicat, conclusio-
nem cum præmissis habentes syllogismos, Stoici verò (o) Alex.^{o) in 1. Prior.}
^{p. 8, 9. 10.}

& Burana monentibus, ἀδιαφόρος καὶ αὐτοῦ δως λόγος τῷ γενούσῃς non aliud quid à premissis sed idem concludentes nihilque quicquam docentes rationes adpellant. Ut si quis
 p) cit. l. (quod exemplo utitur (p) Philoponus) diem esse probet,
 q) Alexand. quod dies sit. Qui modus omnium luculentissimus est,
 Aphrod. pa- & κακούσμης audit. (2.) latenter, cum quis (q) idem re tan-
 raph. in c. 8. tiem non verò nomine s. voce petit. Quod iterum non u-
 Topic. p. 101. nō modō contingit (α) cum definitio (εσσιάδης essentialis
 quæque πάτηται sive quid sit exprimit) aut saltim descriptio si-
 re nominis explicatio adhibetur ad nominis probationem,
 vel hoc ad illas: ut si quis ex eo, quod animal rationale est
 disciplinæ capax aut quod sol alteri calorem impertit, pro-
 bet etiam hominem esse disciplinæ capacem aut solem ca-
 lefacere, & vice versa. Dixi εσσιάδης. Nam αἰτιώδης causalis,
 r) in 2. Post. c. quā Διάπνεστη sive causa cur res sit continetur, & (r) Philo-
 10. pono ac Eustratio εἰδήσης sive formalis, sicuti altera illa υλικὴς
 s) Zeidler. A- materialis audit, cum causam contineat (s) ad definiti aut
 mal. Poster. lib. definitionis essentialis probationem ὡς ἀρχὴ διποδείξεως
 i.c. 10. §. 4. recte adhibetur. (β) Cum (t) synonymum ad sui ipsius pro-
 §. 5. lib. 2. c. 6. bationem assumitur: ut si quæreretur, quare Marcus sum-
 §. 8. imus Rhetor sit, & probationis loco Marci synonymum
 t) Sues. & sumeretur, quia Cicero summus Rhetor est, peteretur
 Alex. in 8. tunc quod in principio est.
 Top.

§. XXX. Quæ adhuc in definitione explicanda re-
 stant, ea facili negotio ex supra declaratis conditionibus
 intelligi possunt, quò etiam Lectorem remittimus. Nunc
 quoque explicandum esset, quomodo in singulis figuris
 petitio ejus quod in principio committi possit, quæque e-
 jus doctrinæ eximius usus sit, sed reservantes hanc doctri-
 nam proximo labore ac tempori hic finimus, Deoque
 debitas persolvimus gratias.

F I N I S.

Principium pulchrum, tua
quô se industria pandit
Progressus felix, finis amœ-
nus erit.

*Ipsò in Principio est honor in-
gens, quem sine culpa
Et petis, & fatô prospe-
riore capis.*

*Eximio D N. CRAV SERO pri-
mum doctrinæ ſpecimen publi-
cum de petitione ejus quod
in principio eſt, edentilmg, gra-
tulatur*

Joh. Guilielmus Bajer,
D. P. P.
D Præ-

Præeximie CRAVSERE,
Qui benè scis Sophicis studiis
impendere noctes
Atq; dies, meritò præmia digna
fere s.

benevolentiori affectui testando
l. mg;
addebam

Rudolffus Wilhelmus Krauß/
Phil. & Med. D. Prof. Publ.

IN Sophicam intrepidus cathedram
dum scandis, Amice,
Præclaridotes detegis ingenii.
Euge bonum factum! sic surget gloria
major,
Ac Sopliico a cœtu digna brabea
feres.

Amoris ac Benevolentie ergo
scribeb.

CASPAR SAGITTARIVS,
D.P.P.

Quid

Quid prodest patriis factis ad
honesta vocari,
Ni paret & gnatus gnaviter ista
sequi?

Tu sequeris, Crausere, gradu fatoꝝ
secundo

Asequere, ut redeat pristina vi-
ta Patri.

*Eximio Dn. Respondenti Affini & Amico suo
honoratissimo f.*

P R A E S E S.

IN dubiam, Crausere, paras descen-
dere arenam,
Ad luctamque alios pagina docta
vocat. (phum
Fortiter occurras telis, ut læta trium-
Vox canat, & decoret laurea grata
comam.

*Per Eximio DN. CRAV SERO, Matrueli & Amico
meo honoratismo faciebam*

Friedericus Varus.

Ne

Ne pede procedas uno, conamine pulcrō
Theologiæ Sophien jungere cura fuit.
Quod cernens Musis Clariis manda vit Apollo,
Vt, CRAU SERI ADÆ præmia, ferta parent.
Clarissimo nec non Doctissimo Dn. Respon-
denti, Commensali ac Amico suo nun-
quam reconciliato ex animo gratulaba-
tur hinc paucissimis

Joh. Samuel. Voigt/Meuselb. Thuring.
Phil. & SS. Theol. Stud.

Qui petit, ille capit: vir scribit Flamine doctus;
Crauserus contrà: qui petit ille cadit.
Neuter falsa docet: rogitantem corde fideli
Confusum nunquam Numen abire sinit.
Præclaræ in Sophies ast arte petens τὸ δέκατον
Cespitat & docti nomine jure cadit.
Hoc dum pro cathedra, syavis Crausere, vo-
lutas,
Conatus laudo, gaudeo, plaudio manu.
Det laudes specimen sublimes atque petitis
Annuat ex voto, dulcis Amice, tuis.

Gratulab. fec.

Andreas Göliz, Illmena-
Schwarz.

Coll. diss. A. 81, misc. 54